

for at de gamle kunde have et forsvarligt Udkomme. Folketingsmand Jensen (Flø) udtalte ved Forslagenes Behandling baade i 1920 og i 1922, at det var ham umuligt at forstaa, at en fattig Kvinde eller Mand kunde leve for 3—400 Kr., og det er det samme Standpunkt, jeg har. Jeg vil gerne tilføje, at jeg meget godt forstaa de Betragninger, Hr. J. C. Christensen den Gang gav Udtryk for, om denne Kopskat, som det var urimeligt og ubilligt at paalægge denne Del af Befolkningen. Vi ved, som det ogsaa er sagt under Forhandlingerne, at man i lang Tid har arbejdet med Spørgsmaalet om, hvilke Veje man skulde gaa, og jeg antager jo, at naar det ærede Medlem Hr. Kragh nævnte fremtrædende Venstremænd, tænkte han paa en Mand som Direktør Jensen-Sønderup og det Forslag, han har arbejdet for.

Vi ved jo, at der i sin Tid var fremsat Ønske om et Forslag i Retning af Folkeforsikring. Der skulde ydes en Ydelse til en Folkeforsikring fra det fyldte 18de til det 33te Aar paa 24 Kr. pr. Menneske, og da var det beregnet til, at der skulde ydes en Understøttelse paa 170 Kr. Nu ved alle, at Levevilkaarene er blevet fordyret siden den Tid, at der nu skal mindst det dobbelte til for at leve; men saa skulde disse Forsikringssatser selvfølgelig ogsaa sættes op til det dobbelte, og det vilde blive omkring 50 Kr. Det vil altsaa sige, at for mange unge Mennesker vilde det, naar de blev gift, blive en aarlig Ydelse paa 100 Kr. Jeg maa sige, at jeg tør ikke være med til at tage Konsekvenserne af Vedtagelsen af et saadant Forslag. Jeg nævner det her, fordi de Venstremænd, som er saa ivrige for Folkeforsikringen, dog nøje skulde overveje, om det ogsaa er retfærdigt at søge den Vej ud. Det vilde volde umaadelige Vanskeligheder for en Masse Mennesker at udrede de Beløb.

I Anledning af den højtærede Indenrigsministers Bemærkninger til mig om Kommunalbestyrelsernes frie Skøn skal jeg sige, at jeg tør ikke afgøre, hvor meget der er i den Udtalelse, at Kommunalbestyrelserne af og til har været for karrige overfor de gamle, men jeg synes ikke, den højtærede Minister med særlig Ret kan tilbagevise eller undgaa en Forhandling om ogsaa at tage det frie Skøn ind paa andre Omraader end i Lovforslagets § 1. Dér har den højtærede Minister jo netop vist, at han ikke er bange for at lade Kommunalbestyrelsernes frie Skøn staa som Prøve, og derfor er det, jeg har sagt,

at vi ogsaa kan drøfte, om det ikke er rigtigt at indføre det paa visse Omraader.

Det ærede Medlem Hr. Kragh sagde i Dag, at jeg endnu havde tilbage et Opdrag af smukke Ord. Det kan der jo altid være delte Meninger om, men jeg vil dog gerne sige til det ærede Medlem, at Realiteten i min Tale i Gaar var den, at jeg og mit Parti vilde arbejde for en Ændring af den bestaaende Aldersrentelov i Retning af at bedre Kaarene for de daarligst stillede. Det var Realiteten; det kommer det ærede Medlem ikke udenom, og det kan han ikke bortforklare med smagfulde Vendinger. Men det ærede Medlem fornægter aldrig sig selv, saa vidt jeg kender ham, naar han kommer herop paa Talerstolen, og jeg gør ikke Fordring paa at konkurrere hverken med det ærede Medlem eller med hans Parti, naar det gælder de smukke Ord overfor den sociale Lovgivning. Jeg har da endelig ogsaa været med til Møder ude i Landet; dér er det saadan, at naar Venstres Rigsdagsmænd er til Stede, kan en anden en næsten slet ikke komme til, selv om han har Lyst til det, for da lyder det altid, at hele Æren er Venstres, det er Venstre, der har gennemført det hele. Men saa kan man dog ikke sige, at det er os, der fører det store Ord.

Det ærede Medlem Hr. Kragh var tilsyneladende glad ved mine Udtalelser i Gaar. Det glæder mig overordentligt, fordi det giver mig Haab om, at vi skal naa til et Resultat, og jeg kan forsikre det ærede Medlem, at hvis han vil blive ved at have samme Glæde over mit Standpunkt, skal vi nok naa et Resultat i Retning af at faa Aldersrenteloven forbedret for de daarligst stillede.

Til det ærede Medlem Hr. Vesterager skal jeg kun gøre en kort Bemærkning. Han talte meget om de økonomiske Betæneligheder, som jeg har fremført i Gaar, og fandt sig foranlediget til at citere nogle Linier af det, jeg har sagt. Men nu synes jeg, at naar det ærede Medlem endelig vilde citere, og da han tilmed er Skolelærer, kunde han lige saa godt have læst til Ende, i Stedet for at jeg skulde op bagefter som Lægmand og fortsætte. Det er rigtigt, at det, som det ærede Medlem læste op, sagde jeg; det er rigtigt, at jeg har fremholdt de økonomiske Betæneligheder og sagt, at ved dette Lovforslag vilde vi selvfølgelig ogsaa nøje vide den økonomiske Rækkevidde. Det kan jeg forsikre det ærede Medlem, at ved et hvilket som helst Lovforslag ønsker vi at kende den økonomiske